

Klassiska noveller Nr 13

Alfred Hein:

**Det
försvunna
brevet**

Klassiska noveller 13.
Det försvunna brevet.
Återutgivning av text från 1931

av Alfred Hein

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-518-4

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Den tyske professorn upptäcker att ett kärleksbrev försvunnit från hans skrivbord.

Han är orolig över att bli utpressad eftersom kvinnan är gift med en kollega.

Han anlitar därför detektiven Lübtow – något som visar sig vara ett stort misstag.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I vår serie ”Klassiska noveller” kan du läsa många av de här historiskt viktiga berättelserna.

Den här texten skrevs av den tyske författaren Alfred Hein (1894–1945). Han deltog som soldat i både första och andra världskriget och en stor del av hans böcker skildrar hans upplevelser från striderna.

Den här texten publicerades ursprungligen i mars år 1931 i dagstidningen ”Provinstitidningen Dalsland” med titeln ”Det försvunna brevet”.

Det försvunna brevet

Den här texten publicerades ursprungligen i mars år 1931 i dagstidningen "Provinstidningen Dalsland" med titeln "Det försvunna brevet". Författare till texten är Alfred Hein (1894-1945).

— Det rör sig om ett brev? frågade detektiven professorn i botanik Ferdinand Krauschnik.

— Ja, ja — herr Lübtow — det är oerhört — —

— Ett kärleksbrev?

— Ja — det enda, som jag någonsin erhållit — galenskaper — momentan sinnesförvirring — —

— Rör det en dam i sällskapslivet?

— Ja — det vore fruktansvärt. En kollegas fru — det är tio år sedan nu. Låt oss hålla tyst med det hela, men — — skaffa mig brevet tillbaka. Jag har endast omslaget kvar — se här — — —

En stel kvinnostil hade skrivit professorns adress — han var då blott privatdocent. Kuvertet doftade alltjämt förföriskt.

— För övrigt en alldeles omöjlig doft — aldrig förekommen i min vetenskap — — jag känner alla blomsterdofter, men — se här, vad som ligger i kuvertet — det måste vara en fräck karl, som varit ihop

med brevet — en oförskämnd sälle — och dock har jag bevarat brevet så sorgfälligt — alltid haft det liggande här i höggra skrivbordslådan — borde naturligtvis ha förintat det — — men det föreföll mig pietetslöst mot väninnan — ty — nu är hon min uppriktiga väninna — och — — — nåja — jag var fästad vid brevet — — —

Detektiven hade under professorns halvhögt framgnisslade ord tagit del av kuvertets nuvarande innehåll: ett vitt pappersark, på vilket skrivits med maskin: "Var icke så oförsiktig, min gosse".

— Brevtjuven har, sade detektiven, noga förberett stölden. Eller — hade ni skrivmaskin redan på den tiden?

— Javisst — menar ni att — den fräcke tjuven, begagnat min egen maskin?

— Ni har ett manuskript liggande framför er — tillåter ni? Ja — det stämmer — bokstaven "r" sitter överallt något för lågt och "s" står en smula snett — men vem kan det vara, herr professor? Någon, som noga känner era förhållanden. Er hushållerska — — — ?

— Nej, — hon är rädd för skrivmaskinen.

— En av era vänner?

— Uteslutet — för övrigt har ingen av dem något intresse av brevet — äro förresten alltför förnäma för att stjäla ett brev. Dessutom — ingen människa, utom damen som skrev det vet om brevet existens.

— Herr professor — nu log detektiven ytterst älskvärt — jag skall göra mitt allra bästa. Jag förstår er pinsamma belägenhet.

— — —

Professor Krauschnick stod icke längre ut med ängslan för det skedda — han gick bort till Karla och tillstod för henne, att brevet försvunnit — —

— Att detta skulle hända oss på gamla dagar. Herman kanske ut-

manar mig — och så kanske skjuter jag till på köpet ihjäl honom.

Fru Karla, professor Wendhausens maka, ännu alltjämt vacker trots det grånade håret, betraktade honom leende med sina kloka, lugna ögon:

— Min käre Ferdinand även för denna dumhet måste vi böta med värdighet — ni har givetvis slarvat med brevet — — — jag svär er vid min notoriska tankspriddhet, att jag aktade det brevet som ingenting annat i världen. Om icke detta brev ständigt sysselsatt min hjärta, så skulle jag hava hunnit med ytterligare tre avhandlingar.

— Ni — älskade alltså brevet?

— Käraste — ack Karla — det var ju dumheter — — —

— Verkligen — Ferdinand — — — ?

— Nåja — visst — fastän — jag passar ju icke för kärleken. Det kommo vi ju förresten överens om vid varje sammanträffande, som följde på det brevet.

— Ack ja, — suckade fru Karla. Men — ni var på den tiden mycket vackrare än Herman och var då heller ingen tankspridd professor. Jag trodde, att jag skulle kunna utveckla er till en glödande älskare, men — det var verkligen förgäves. Ni talade alltid om edra lärda planer — om växternas kärleksliv — — milt och ljuvligt — liksom ni var mot mig — alltför mild — — och dock — — jag ville icke sakna detta minne — — jag har verkligen älskat er, Ferdinand — — —

— Ja — ja — men bara inga kärleksförklaringar nu till på köpet, ärade väninna — — hur skall jag kunna möta Herman — — ?

— — —

— Vad ha ni för er?

Det var Herman, kollegan, vännen — — o store Gud.

— Tänk dig, sade fru Karla skrattande, man har stulit ett brev

från vår stackars Ferdinand — — ett brev, som för honom är viktigare än något annat i världen.

— Jag ber er — — bönföll professor Krauschnick.

— Ett brev? Ett kärleksbrev, eller hur, Ferdinand, gamle gosse —?

Aj, aj.

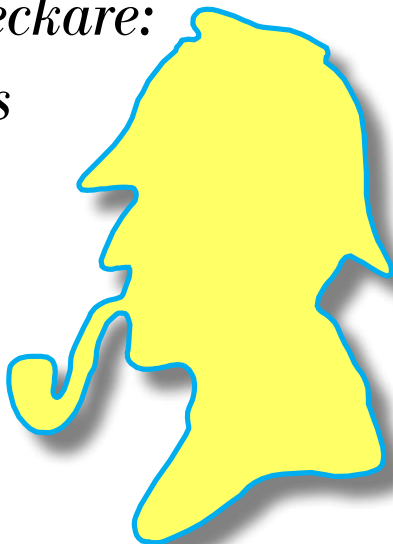
Telefonen ringde. Fru Karla gick till apparaten. Det var detektiven, som ville tala med professor Krauschnick. Denne stapplade fram till telefonen. Samtalet var kort. Professorn frågade: "Vad för slag — ånyo 50 mark?" Men nu kom Herman fram till telefonen, tog hörluren och sade:

— Vi tacka så mycket, herr detektiv, men vi hava redan brevet här. Ja — just det — brevet är funnet. Javisst. — adjö — — —

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carring*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se